

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/109/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8013898340
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8013898340.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu CETELEM SLOVENSKO a.s., Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783 proti žalovanému A. U., bytom A. XXX/XX, M., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, o zaplatenie 1 536,03 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 17C 456/2012-67 zo dňa 3.4.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia sa vec v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „prvostupňový súd“) konanie o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 1536,03 Eur od 1.12.2011 do zaplatenia nad rámec výšky 9,25% p.a. zastavil. Ďalej vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 301,98 Eur s 9,25%-ným p.a. úrokom z omeškania od 1.12.2011 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi iné trovy konania vo výške 64,40 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 132,72 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že v dôsledku nesplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného ku dňu 30.11.2011 sa stal splatný dlh žalovaného vo výške 1 536,03 Eur. Z uplatnenej sumy prvostupňový súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie nesplatenej úverovej istiny vo výške 1 301,98 Eur. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa uplatnenej sumy za dlžné úroky, poplatky, poisťné vo výške 199,15 Eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 34,90 Eur zamietol s poukazom na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu.

Proti tomuto rozsudku proti jeho vyhovujúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Argumentácia o odstúpení od zmluvy a bezdôvodnom obohatení bola obsahom vyjadrenia k žalobe a prvostupňový súd sa s touto argumentáciou nevyporiadal. Mal za to, že revolvingový úver je absolútne neplatný kvôli absencii esenciálnych náležitostí úverovej zmluvy. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho v tejto časti zmenil tak, že žalobu zamietla.

Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 212 O.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na zrušenie rozsudku v jeho napadnutej časti.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v dôsledku nesplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného ku dňu 30.11.2011 sa stal splatný dlh žalovaného vo výške 1 536,03 Eur. Z uplatnenej sumy prvostupňový súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie nesplatenej úverovej istiny vo výške 1 301,98 Eur.

Záver prvostupňového súdu o uložení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 301,98 Eur s 9,25% p.a. úrokom z omeškania od 1.12.2011 do zaplatenia je nepreskúmateľný v tom smere, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako sa prvostupňový súd vypořiadal s konštantnou judikatúrou a už právoplatnými rozsudkami vyslovujúcimi vo výroku neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo vzťahu k uzavretiu revolvingovej zmluvy v časti C zmluvy.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na náležité odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR z 10. 11. 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. „Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napríklad IV. ÚS 75/09), podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že budú ich správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 481/2011).

Odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci BEAIN vs. Rumunsko (Sťažnosť č. 30658/05, Baranowski vs. Poľsko, sťažnosť č. 2835/95).

Napokon povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. Alexi, R: A theory of legal argumentation. A theory of rational discourse as theory of legal justification. Oxford: Clarendon press vs. 1989, s. 277 - 278, citovaný v článku autora Petra Wilflinga, vzájomne si odporujúca judikatúra je porušením dohovoru: BEIAN V. Rumunsko na www.otvorenepravo.sk <<http://www.otvorenepravo.sk>>).

Účastníci konania musia mať dôveru v určitú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo i právne porovnateľných veciach.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 108/2013, rozsudok Okresného súdu Košice - okolie vo veci 17C 107/2011, rozsudok Okresného súdu Žilina vo veci 6C 170/2011.

Naviac sa prvostupňový súd nevypořiadal so vznesenou námietkou premlčania zo strany vedľajšieho účastníka (čl. 18).

Vzniknutú procesnú situáciu, keďže sa prvostupňový súd odklonil od judikatúry, pričom svoj postoj ničím nezdôvodnil a nezaoberal sa vznesenou námietkou premlčania, možno preto uzavrieť konštatovaním, že prvostupňový súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., a to vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia.

Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu.

So zreteľom na uvedené odvolací súd preto v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a v súlade s ustanovením § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa v novom konaní bude vo vyššie naznačených intenciách opätovne rozhodnúť, svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 157 ods. 2 O.s.p.) tak, aby pôsobilo presvedčivo. V ďalšom konaní rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.